

לקט אמרות חז"ל
רעיונות, עובדות
והנהגות מגדולי
ישראל,
על מדות טובות
שמביאות לאהבת
הזולת הנלמדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס בלי רשות בכתב

איש לרעהו

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת
ע"ש ר' עבי יהודה דומוביץ ז"ל – רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402
טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812 דוא"ל: paypal: ahavemet@012.net.il

שבת קודש כה אדר תש"פ: הדלקת נרות: ירושלים 5:15 תל-אביב: 5:30 חיפה 5:21 מוצאי שבת: ירושלים: 6:28 תל-אביב: 6:30 חיפה: 6:30 ר"ת: 7:08

פרשת ויקהל - פקודי

אחדות ושלום

סמל השלום...

פעם התפנה הגאון מטישין - רבי דוב בעריש וויזנפלד זצ"ל לעסוק בהשכנת שלום בין שני צדדים יריבים, כשהוא אומר לחתנו: "יודע אני מראש כי הדבר יגרום לי עלבונות, יסורים ועגמת נפש מרובה, אלא מאי אפילו על מנת כן?"

והוסיף בבדיחותא: "חז"ל אומרים: "הרואה סיר בחלום יצפה לשלום". הסיר הוא סמל השלום, מפני שיוצר הרמוניה בין שני ניוגודים יריבים: "אש" (מלמטה) ו"מים" (שבתוכו), ומה "שכר" מקבל הסיר. הוא מתלכלך בפיח ופניו משחירים..."

מרכיבי תורה מעולם החסידות

"אי אפשר לוותר על ברכת שלום..."

בתחילת זמן בישיבת חברון, חש הגאון רבי שמחה זיסל ברוינדא זצ"ל ראש הישיבה, חולשה גדולה, ולמרות זאת טרח לבוא להיכל הישיבה לקבל "ברכת שלום" מכל תלמידי הישיבה כנהוג.

כשנשאל מה ראה על ככה להתאמץ כל כך? הסביר כי מובא בגמרא (נדרים ת.) שאם נידוהו בחלום צריך עשה בני אדם להתיר לו הנידוי, ואם לא מוצא, שילך וישב בפרשת דרכים ויתן שלום לעשרה אנשים...

"הרי שברכת שלום מעשרה אנשים, יש בכוחה להתיר נידוי מהשמים, ואיך יכולתי לוותר על ברכת "שלום עליכם" מפי מאות תלמידי הישיבה, דבר ששוה כל מאמץ..."

נסיך ממלכת התורה

להיות קשור ומאוחד עם הרבים באהבה ושלום! נלמד, בדרך רמז, מהפסוק: "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל... אלה הדברים אשר ציוה" (פרק לה-א)

ומבארים המפרשים: מכיוון שהפירוד והמחלוקת הוו מאז ומעולם גורם לערעור היסודות... וכידוע בעוון מחלוקת ושנאת חנם נחרב בית המקדש, לפיכך עתה בהקמת המשכן מקהיל משה את עם ישראל, ומכניסם יחדיו כדי שיהיו מאוחדים, שכן השלמות המשכן וקיומו תלוי באחדות העם.

כבר גילו לנו חז"ל, כי בכח האחדות אפשר להנצל מגזירות רבות ורעות, כמו שאמרו: "בזמן שישראל עושין תבורה אחת, אפילו ע"ז ביניהן, אין מדת הדין נוגעת בהם" (תנחומא-שופטים). וכן הובא בדעת זקנים עה"פ "אתם נצבים": אימתי תהיה לכם הצבה והעמדה - "היום כולכם" - כשתהיה באגודה אחת כולכם. [וראינו תמיד שהסכנה מאחדת את ישראל וכלשון שאומרים בסליחות "אגודים בצרה לשפוך תחינה"].

עד כמה נחוצה אחדות הלבבות במיוחד בשעת התפילה בבית הכנסת, מצאנו בשו"ת הרדב"ז (ח"ג סימן תעב) וכה כתב: בזמן שכל הציבור מאוחדים בלב אחד, עולה קילוסין יפה. אבל אם חלק ליבם (ונחלקו לכיתות), יותר טוב הוא שיתפללו כל כת לעצמה! ולא תטעה מדברים אלו לומר שהחלוקה טובה ח"ו שהרי קרא כתוב "חבור עצבים אפרים הנח לו חלק לבם עתה יאשמו". אלא צריך להשתדל שיהיו לב אחד לאביהם שבשמים, ואם א"א אלא שתמיד הם מתוקטטים והם במחלוקת דחה הרע במיעוט... עכ"ד. [וזה מעורר לחשבון נפש כשנאלצים כיום להתפלל בחלוקה לקבוצות אף שכולם בלב אחד].

לציבור מאוחד ישנה סגולת הגנה מפני מרעין בישין, יותר מאשר אילו היה מפורד ומפולג ליחידים! לומד זאת הכלי יקר מהפסוק "כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם ונתנו איש כופר נפשו" (פרק ל-יב). מדוע כתוב "איש" בלשון יחיד ו"נפשו" בלשון יחיד? אלא ללמדנו. שאזהרת הענישה על חטא העגל היא רק כאשר נמנה כל יחיד בפני עצמו ורק לכך נצרכת ההגנה של מחצית השקל. אבל ברבים שיש להם הגנה מכח שהם רבים "דברים נפשי רחמי" בלשון חז"ל, אינם צריכים להגנה זו של מחצית השקל.

זו הסיבה שנצטוו לתת "מחצית השקל" ולא שקל שלם. להראות שאין האיש אדם שלם, אלא רק חצי אדם, ורק עם החצי השני נעשה שלם. ולכן ע"י שיתן איש כופר נפשו, מחצית השקל, יראה בזה שאינו נפרד מכלל ישראל אלא נכלל הוא בכלל, ועי"ז לא יהיה בהם גנף.

ובמיוחד יש להקפיד על כל האמור, בתקופה זו, עליה אמרו חז"ל (במדרש שה"ש ב): "סמוך לימות המשיח דבר גדול בא לעולם והרשעים כלים". ובמדרש רבה (קרח פר' יח-כב, וכן בתנחומא- חוקת) אמרו חז"ל: "שכן דרכו של הקב"ה לעשות שליחותו על ידי דברים קלים לכל המתגאין עליו, שלח להם בריה קלה להפרע מהם להודיען שאין גבורתן ממש. ולעתיד לבוא עתיד הקב"ה להפרע מן האומות על ידי דברים קלים..."

עלון "איש לרעהו" פרשת ויקהל - פקודי הוקדש לעילוי נשמת

ר' שלום בן ר' מרדכי מנדל ז"ל

שיום היאהרצייט ראש חודש ניסן

ת . נ . צ . ב . ה .

משפחת ר' מרדכי מנדל - וינה, אוסטריה

משפחת הגב' אסתר בילדר - בני ברק, ישראל

לבעע בזריזות כל פעולה טובה שמזדמנת לו לעשות לזולתו!

נלמד מהפסוק: "והנשאים הביאו את אבני השהם" (פרק לה-כז)

וכתב רש"י: אמר רבי נתן מה ראו נשיאים להתנדב בחנוכה המזבח בתחילה, ובמלאכת המשכן לא התנדבו בתחילה! אלא כך אמרו נשיאים: "יתנדבו ציבור מה שמתנדבין, ומה שמחסידינו אנו משלימין אותו, כיון שהשלימו ציבור את הכל שנאמר "והמלאכה היתה דים" (פרק לו-ז) אמרו נשיאים מה עלינו לעשות, הביאו את אבני השהם וכו'. ולפי שנתעצלו מתחילה נחסרה אות משמם "והנשאים" כתיב. עכ"ל.

מדת הזריזות היא יסוד גדול ללימוד התורה ועבודת ה'. את חשיבות המדה הזו לעבודת ה' ולקיום מצוותיו, קיבלנו ביציאת מצרים. כידוע, בני ישראל יצאו ממצרים בחיפזון עד שלא הספיק בצקם להחמיץ. עובדה זו לא היתה כבוד מורה בגלל המצב שנוצר. זה לא נגרם בגלל שהמצרים נכנסו לפאניקה של פחד מות ולכן דחקו לגרש את ישראל ממצרים. אלא זה היה בכוונה תחילה בכוונת מכוון, שדוקא באופן כזה ייצאו בני ישראל ממצרים, קרי ממ"ט שערי הטומאה. כפי שהבטיח הקב"ה מראש "כי כלה גרש יגרש אתכם..."

ולכשנתבונן נראה, שדוקא הענין הזה [שנראה כענין שולי] שהתלווה לישועה הפלאית של היציאה מעבודת לחירות, היינו צורת היציאה בזריזות ובחפזון, היא בעצם מהווה את המרכז של מצוות חג הפסח. שכן שתי המצוות דאורייתא שעולות על כולנה, הן מצות סיפור יציאת מצרים ומצות "אכילת מצה". וכל כולה של ה"מצה" נועדה להרגיש ולהמחיש את הזריזות והחפזון כהזכרת הפסוק "כי בחיפזון יצאת מארץ מצרים" וגו'. הנה כי כן, נמצאנו למדים, שהיציאה בזריזות ובחפזון לא היה עוד נדבך שהצטרף לתהליך הישועה הגדולה, אלא היה מרכזו ועיקרו של התהליך.

יסוד זה אנו צריכים לקחת כמוסר השכל מוחיב, לדורות עולם! שכמו שיציאת עם ישראל מתוך מ"ט שערי טומאה לעבר רום הפסגה של קבלת התורה, הוכרחה להתבצע רק בדרך החיפזון והגירוש ממצרים, עד כדי שלא הספיק בצקם להחמיץ, כך עלינו לברוח ולהתנתק מכל מצב של עבירה ומכל סרד של טומאה, בתנופה אדירה של זריזות וחפזון לעבר קיום המצוות. באופן שלא נחמיץ במשהו ח"ו את אותה התעוררות למצוה, או את אותה הזדמנות שנקרתה לפנינו לעשותה.

וכפי שרמז זאת רבינו החיד"א זצ"ל (בספרו חומת אנך) בפסוקי שיר השירים (פ"ה-ג,ו) "פשטתי את כותנתי איככה אלבשנה... פתחתי אני לדודי ודודי חמק עבר" כלומר: כאשר מתעורר אדם לעשות מצוה, אך משתהה בכל מיני תרופים שמשפך לו היצר הרע על דרך "פשטתי את כותנתי איככה אלבשנה רחצתי את רגלי איככה אטנפם"... אזי גורם על ידי כך שמתבטלת אותה התעוררות על דרך "דודי חמק עבר".

ולכן, כדי לא להשאיר אף פתח קטן ליצה"ר להתגנב ולהפסיד לנו את המצוה, יש להזדרז ולרוץ בכל המהירות לתפוס את המצוות שמזדמנות לנו ולא להשתהות בשום אופן. וזאת גם אם נדמה לאדם שבשעה זו הוא עסוק ורק עוד שעה יהיה פנוי. וכביאורו של החידושי הרי"ם: "אל תאמר לכשאפנה... שמא לא תפנה". פירושו: שמא ה' רוצה שתעבוד אותו כך, דוקא כשאינך פנוי!

והיה אומר כ"ק האדמו"ר מקוצק: "אבקש מחסידי, שבבא אליהם יצר הרע לפתותם, לא ישמעו לו, לא בגלל שיסרבו לשמוע לעצתו, אלא שפשוט לא יהיה להם פנאי להקשיב לפיטפוטיו..."

או כפי שהתבטא כ"ק האדמו"ר רבי יצחק מוורקא זצ"ל: "איש יהודי מוכרח לרוץ תמיד. אין אצלו הילוך סתם... או שהוא רץ למצוה, או שהוא בורח מפני העבירה..."

זריזין מקדימין...

במוצאי שבתות היה נוהג הצדיק רבי אריה לוי זצ"ל לסור בקביעות לביתו של רבו הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל שהתגורר בקרבת מקום. הקשר ביניהם היה הדוק ביותר. גם בין הרבנית רעייתו של רבי איסר זלמן ורעייתו של רבי אריה שררו יחסים קרובים במיוחד. והיה זה אך טבעי שבכל בעיה שנתקלה בה הרבנית מלצר היתה פונה לעזרתה של הרבנית לוי.

באחת השנים, בשעת לילה מאוחרת, בעת שניקתה הרבנית מלצר את ביתה לקראת חג הפסח, שמה לב כי הכתובה נעלמה. היא חיפשה בכל מקום ולא מצאה את הכתובה. היא סיפרה לבעלה רבי איסר זלמן על היעלמות הכתובה, והוא מיד נחפז לצאת מהבית ולא רצה להכנס חזרה, כי הרי אסור לאדם לדור עם אשתו בלא כתובה.

בצר לה, הלכה הרבנית מלצר לביתו של רבי אריה וסיפרה לו את כל אשר קרה. רבי אריה כדרכו לא השתהה אפילו רגע אחד. הוא פנה בזריזות לסופר סת"ם תימני שגר בקרבת מקום, והלה התיישב באישון לילה לכתוב כתובה חדשה. לאחר מכן החתים רבי אריה עדים על הכתובה ולאחר שעה קלה מסר אותה לרבנית. כך היה יכול רבי איסר זלמן לחזור לביתו עוד באותו הלילה.

דרך אבות

תשובת המשקל ל"עין עצלה"...

כל הליכותיו של הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל היו בריצה! מעיד תלמיד: "לא זכור לי שהלך. תמיד רץ. בצעד זריז, עלה במדריגות שתיים שתיים, רץ במסדרון. כשהיה צריך לצאת באמצע שיעורו לכמה דקות, המשיך להסביר עד פתיחת הדלת, וכשחזר המשיך עם פתיחת הדלת מהמקום שהפסיק!"

סח אברך בן עליה: "יום אחד נתקפתי בכאבי עיניים, והטשטשה הראיה בעין הימנית. פניתי לרופא ועברתי סידרת בדיקות, הוא העלה שאני סובל מתופעת ה"עין העצלה". המליץ הרופא שאפסיק לקרוא, כדי לאפשר לעין מנוחה, ללמוד בעל פה בלבד. חלשה דעתי ונסעתי לשיבה. המתנתי לסיום השיעור של רבי בן ציון וסיפרתי לו שהרופא קבע שאני סובל מעין עצלה.

חייד רבי בן ציון ואמר: "אם כן עליך לעשות תשובת המשקל, בתוספת זריזות!" שאלתי "מה כוונתו בזה?" וחקר אותי: "באיזו שעה אתה קם בבוקר?" ענית: "בשבע!" "ממחר תקום בשש!" קבע.

מספר האברך: "התחלתי להשכים קום כהוראתו של רבי בן ציון, והכאבים פסקו! התמדתי בזה זמן מה, וכשנוכחתי לראות שהכאבים אינם חוזרים שבתי למנין הרגיל בשבע. והנה הכאבים חזרו שוב. חזרתי להשכים ולקום בשש, ופסקו הכאבים בשנית, עד עצם היום הזה..."

יגילו במלכם

ניצול הרגעים...

דוגמא לזריזות וניצול הרגעים סיפר הגה"צ רבי ראובן קרלינשטיין זצ"ל: "כשנכד אחותי נעשה "בר-מצוה" שילם הסבא רבה הגאון רבי אליעזר וולדנברג זצ"ל (בעל הציץ אליעזר) את כל הסעודה, שכן הנער היה יתום מאמא, ומכיוון שכך, דאג גם שתהיה הסעודה כיד המלך, שהכל יהיה ברחבות ובשפע גדול.

והנה זמן קצר לאחר תחילת הסעודה קם ה"ציץ אליעזר" ממקומו בשולחן המזרח, אמר "מזל טוב" לחתן הבר מצוה פנה ללכת. שאל אותו הסבא השני בתמיהה: "להיכן כבודו הולך?! השיב לו ה"ציץ אליעזר": "אני רוצה לתפוס עוד דף גמרא!"

סיים רבי ראובן: כך צריכים להיות שאיפותיו של כל יהודי, לתפוס ולעשות עוד מצוה, עוד דף גמרא, עוד מעשה חסד. לנצל כל רגע בחיים לרכישת קנייני נצח.

יחי ראובן - ח"א

זכות גדולה להיות שותף בהחזקת ותמיכת לומדי תורה: נלמד מהפסוק: "בקע לגולגולת מחצית השקל... לעקת את אדני הקודש" (פרק לח-כו, כז)

וכתב החפץ חיים (עה"ת): ציוה הקב"ה לעשות מן הנדבות הללו האדנים, שעליהם יעמוד גוף המשכן, והוא כדי שיהיה לכל ישראל חלק בזה. וכן הדין עם הלומדים את התורה והמחזיקים אותה, כזה כן זה, מסייעים לקיום העולם ושניהם שותפים בזה.

באחד משיעוריו (בספר דרך ה') אמר הגרא"ל שטיינמן זצ"ל: "החזקת תורה היא המעולה שבצדקות, וביותר החזקה ביד ת"ח עניים, אלא שבני אדם מזלזלים בזה ואין יודעים את ערכה. ומצינו לגבי אחאב (סנהדרין קב:) שאף שעבד ע"ז, בכל יום כיפרו לו מחצה מכיון שהיה ותרן בממונו וההנה ת"ח מנכסיו.

"וכיום אין יודעים את גודל הענין להנות ת"ח מנכסיו, ועל כן יש הרבה שתורמים בנינים אבל לא להחזקת תורה, ואף שגם זה מועיל, מ"מ אין מעלה זו כמעלת הצדקה להחזקת תורה שזכות זו עומדת לעד. וגם המסייע ביד בחורי ישיבות כדי שיוסיפו חיל בתלמודם יש בידו זכות החזקת תורה.

וסיפרו פעם להרב שטיינמן על גביר שנתן רק לבנינים ולא להחזקת תורה, והוסיפו שניתן להבינו, כי הבנין עומד לתמיד אבל מימון החזקת תורה נגמר לאחר חודשיים. הגיב: "גם שבויעים תורה יותר חשוב מבנין שלם!" ושאלו: הרי בנין נשאר להרבה זמן? והשיב: למרות זאת, הכי טוב לתת לעצם לימוד התורה".

וכך סבר גם הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל: פעם הוזמן לחנוכת בנין כולל מפואר של אברכים. והנדיבים הגיעו מחו"ל כדי להשתתף במעמד הנכבד. גדולי תורה עלו בזה אחר זה והרעיפו שבחים על התורמים שהזוילו כספים ולא חסכו בהידור ופאר היכל התורה.

כשעלה רבי בן ציון לשאת דברים, פנה לנדיבים ואמר: "הגעתם מעבר לים, השקעתם רבות בבנין מצופה אבן מבחוץ, מחופה שיש מבפנים. בימה, ריהוט, שטיחים ונברשות, אבל את העיקר זנחתם!"

הכל נדהמו מדברי הביקורת במעמד חגיגי זה, אך רבי בן ציון המשיך: נאמר: "אפריון עשה לו המלך שלמה... עמודיו עשה כסף, רפידתו זהב". כל זה חיצוני אבל העיקר: "תוכו רצוף אהבה"... העיקר הוא הלימוד עצמו. האברכים ממיתים עצמם באהלה של תורה. שאלתי אותם כמה הם מקבלים לחודש והזדעזעתי מתשובתם. האם מסכום זעום כזה מצפים שיהיו פנויים ללימוד מעמיק ללא טירדה? הרי "אם אין קמח אין תורה"? המתחיל במצוה אומרים לו גמור! דאגתם להיכל, דאגו לתוכו. הכפילו ושלשו את סכום התמיכה בלומדי התורה!

תמיכה בשומרי העיר...

אחת המשפחות שזכו לתמוך בלומדי התורה ובעקבות כך זכו לעשירות מופלגת היתה משפחת פיג'וטו לדורותיה. אחד מצאצאי המשפחה רבי משה פיג'וטו זצ"ל, במקום לשלם כסף לאנשי בטחון שישמרו על עושרו המופלג, היה מוזיל מכיסו ממון רב להחזקת תלמידי חכמים באומרו שהם השומרים האמיתיים של העיר ובוודאי על הסחורה שבה.

באחד הימים היתה צריכה להגיע סחורה בכמות אדירה לרבי משה פיג'וטו. והנה התברר כי המטען הכבד של הסחורות מתעכב זמן רב ובושש מלהגיע, התגב לבו של רבי משה חשש גדול שמא טבעה הספינה בים, או שמא התלמידי חכמים שתומך בהם אינם שוקדים על לימוד התורה כראוי.

לאחר מספר ימים הופתע רבי משה לראות את כל הסחורה מגיעה בשלמותה. הוא הצטער מאד על מחשבתו הרעה שחשד בתלמידי חכמים כאילו אינם לומדים כראוי. הוא כינס את כל לומדי בית המדרש, ולתדהמת כולם חלץ נעליו, ישב לפניו על הקרקע וקיבל על עצמו נזיפה ונידוי על שחשד בהם. הרבנים עשו לו התרה כדיו ומחלו לו בלב שלם. ועדיין לא נתקררה דעתו של רבי משה ושלח לכל תלמיד חכם סכום כסף הגון בשביל פיוס...

מעשי חכמי הספרדים

ברכה לרעהו

ראוי לאדם לברך את רעהו, ובמיוחד אחרי שהשלים מלאכה חשובה!

נלמד, בדרך רמז, מהפסוק: "וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה... ויברך אותם משה" (פרק לט-מג)

וכתב רבי יהודה החסיד ז"ל (בספר חסידים ס' תתרכ"ב): כשאדם גומר מלאכה גדולה, צריכה ברכה. שהרי לאחר שברא הקב"ה את עולמו ברכו שר העולם שנאמר "ישמח ה' במעשיו". וכן כשכלו מלאכת המשכן ברח אותם משה. וכן עשה דוד ושלמה, וכן חזקיהו. וכן הוא אומר "מי האיש אשר נטע כרם ולא חללו", שלא ברכו... ואם תאמר: למה נאמר ויברך אותם משה שתשרה שכינה במשכן והלא כבר הבטיחו הקב"ה "ושכנתי בתוכם"? אלא שהיה ירא שמא יגרום החטא.

האור החיים הק' מקשה (בראשית יב-ג): מדוע לענין הברכה נאמר "ואברכה מברכך" הקדים ברכתו לברכתם, ואילו בקללה הקדים קללתם לקללתו ואמר "מקללך אאור"? ומתרג': הטעם שהקדים הקב"ה לברך את המברכים לאברהם, כדי שיהיה תוקף לברכתם שהברכה תפעל את פעולתה. ולכן נאמר "ואברכך מברכך" - עוד קודם שאחרים בירכו את אברהם, שם הקב"ה את הברכה בפיהם כדי שתפעל ותתקיים.

אומרים חז"ל (במדרש עה"פ במגילת רות "ויאמר ברוכה את לה"): "לעולם אל ימנע אדם עצמו מליך אצל זקן לברכו. בועז היה בן שמונים שנה ולא נפקד, כיון שהתפללה עליו אותה צדקת, מיד נפקד שנאמר "ותאמר נעמי ברוך הוא לה". וכן רות בת ארבעים שנה ולא נפקדה וכיון שהתפלל עליה אותו צדיק נפקדה שנאמר "ויאמר ברוכה את לה" בת". ורבנן אומרים: שניהם לא נפקדו אלא מברכותיהן של צדיקים עיי"ש.

"להאמין בברכה"...

במהלך סעודת מצוה ניגש אל הגה"צ רבי רפאל ברוך טולידאנו זצ"ל יהודי ירא שמים וביקש את ברכתו לנושא מסויים. השיב לו רבי רפאל ברוך בשאלה: "כמה אתה מוכן לשלם לצדקה על מנת לקבל את הברכה המבוקשת?" התפלא היהודי: "צריך לשלם בכדי לקבל ברכה?!"

השיב לו רבי רפאל ברוך: "אם אינך מוכן לשלם, הרי שאתה מעיד כי אינך מאמין בברכה. הגע בדעתך - ברכה שאתה עצמך אינך מאמין בה, כיצד תתקיים? אולם אם תסכים 'לשלם' עבור הברכה, הרי שבכך אתה גומל חסד ועבר הנך זוכה בברכה. בנוסף, אתה מעיד על אמונתך בברכה, וזכות האמונה עצמה תעמוד לך שתתקיים הברכה בעזרת ה'.

לימים סיפר אותו יהודי כי הרגיש באופן מוחשי כיצד תרומתו והתשלום שכביכול שילם עבור הברכה, העניקו לו התעלות רוחנית נפלאה.

קדוש וברוך

איש כברכתו...

באחת השנים בימי הפורים נכנסו בחורים מהישיבה לביתו של הגאון רבי גרשון אידלשטיין שליט"א לבקש ברכה לזיווג הגון. ניגש בחור ורבי גרשון בירכו "בקרוב". אך הבחור השיב לו שרוצה "בעיתו ובזמנו". חזר רבי גרשון ובירך אותו "בעיתו ובזמנו".

לאחר מכן ניגש בחור אחר וביקש גם הוא ברכה לזיווג. בירך גם אותו "בקרוב". אך גם בחור זה השיב שרוצה "בעיתו ובזמנו". השיב לו רבי גרשון שאם הוא ביקש ברכה לזיווג זהו סימן שרוצה להתחתן עכשיו, ובירכו שיתארו בקרוב.

התלמידים שנכחו ושמעו את נוסח הברכה לשני הבחורים תמהו מאוד מה פשר ההבדל, מדוע את הבחור הראשון נתרצה לברך "בעיתו ובזמנו" כבקשתו, ואילו את השני בירך שיתארו בקרוב ולא שעה לבקשתו. לאחר מכן התברר שהבחור הראשון לא ביקש את הברכה מעצמו אלא שאמרו לו לבקש ובאמת לבו לא היה שלם להתארו "בקרוב".

"לאורו"

זמי בעמך ישראל

בין איש לרעהו – סיפורים בני זמננו

עו השעה ! / הרב נפתלי וינברג

ומה נעשה שלושה מערכות שכאלו נכפו עלינו בשנה האחרונה - והאם עוד היד נטויה? מתי נזכה שכל ענייני השלטון יתנהלו כמו בכל חברה מצליחה, ללא מפלגות. אין שום צורך שמפלגות תנהלנה את המדינה.

על הרעיון הנ"ל כבר הרחבנו בעבר, ולא נחזור כאן על הראשונות. לפיכך נתבונן במשמעות נוספת של בידוד הקורונה: עם-ישראל נועד בעצם להיות עם מבודד, "הן עם לבדד ישכון!" זהו המצב הטבעי של העם הנבחר, והמצב הכי סימפתי שלו. אך לצערנו רק מיעוט מן העם כופה על עצמו את הבידוד הרוחני, ואילו הרוב עדיין מרשה לעצמו להיחשף לתרבות הגויים - ואף להתבללות בין האומות רחמנא לצלן. מי שיודע באלו אחוזה התבללות מדובר בחו"ל, תסמרנה שערות ראש! (מהרב ישראל אלבויס שליט"א)

אסתר המלכה הותירה לנו "מרשם" לעת-צרה. דבר ראשון היא הכריזה: "לך כנוס". לפני הכל עלינו להתכנס לתוך עצמנו, להתאחד, להתבודד מן הגויים, על מנת שנהיה ראויים לישועה.

אז פורים מאחורינו, אבל ימים גדולים מאוד עדיין לפנינו: פרשת החודש, חודש ניסן המסוגל לגאולה, שבת הגדול, וחג הפסח הבא עלינו לטובה. הבה ננצל את הימים הקרובים ונזכה לקיום "בניסן עתידין להיגאל!" אבל לפני הכל שהרי "אין מלך בלא עם" זמי כעמך ישראל גוי אחד בארץ!

* * *

דורשי רשומות מציינים ש"קורונא" בגימטריה "בין אדם לחבירו" [363]. בהמשך לכל הנכתב לעיל, זה מוביל אותנו למסקנה: להתעורר בתחומים שבין אדם לחבירו.

ועל של עכשיו באנו: הורים! מנהלים! מפקחים! מחנכים! חוברות הלימוד בתחומים שבין אדם לחבירו ממתנינים לכם. הקב"ה מראה לנו את כל הסימנים להתחזק בתחום, ומה מהווה חיזוק גדול יותר מאשר לחנך את הילדים שלנו כבר מגיל צעיר על ברכי ערכים אלו באופן שיטתי! כשהקב"ה שולח לנו מסר כל כך ברור חייבים להתעורר.

התקשרו עכשיו ורשמו את הת"ת של בנכם לתוכנית הלימודים, לקראת זמן קיץ הבעל"ט. וכן גם אם זה יהיה על חשבון מקצוע אחר - כי אין מקצוע יותר חשוב מזה! ה"ואהבת לרעך כמוך" הוא הגזע המרכזי, השאר - הם ענפים.

בברכת בריאות, הצלחה וכל טוב סלה!

ידידים יקרים! "העולם על גלגלים" - אין משפט אחר שיתמצת באופן יותר מדויק את מה שמעוללת לנו הקורונה. היציבות חמקה ונעלמה, ובמקומה הקרקע משייטת לנו מתחת הרגליים. לא יודעים מה יהיה מחר - בעצם גם לא מה יה' היום. צרפו לכך את הקלחת הפוליטית, והרי לכם מתכון מושלם ל"בלגן". אם בחירות רביעיות היו נראות הדבר הכי גרוע בעולם, באה הקורונה והציגה משהו יותר גרוע.

נכון. המגיפה איננה מקומית. היא משתוללת בכל העולם. אבל אנחנו הרי יודעים שמי שניצב במוקד העולם, הוא עם-ישראל. וכל המתרחש בעולם, בסופו של דבר, קשור לעם הנבחר. זה לא מהיום, אלא משחר ההיסטוריה כמאמר חז"ל "בְּרֵאשִׁית - בשביל ישראל שנקראו ראשית" (מובא ברש"י בראשית א, א). כלומר: הקב"ה מדבר אתנו במשך כל הזמן באמצעות הקורות בעולם הגדול. אבל כמה אנשים מקשיבים לְמִסְרָ?

ובפרט כאשר לא מדובר בהתרחשויות סטנדרטיות, אלא דרמטיות שמעזזות את העולם כולו. האם לא נקשיב?

* * *

האמת: תבל שפורים כבר מאחורינו, כי המסר הבא קשור מאוד לפורים. אבל מי לא מוכן לשמוע דברים על פורים גם במשך השנה?...

מה הפחד מהקורונה? כאשר נתבונן נגלה שרוב האנשים לא פוחדים למות ממנה. הלוא כמעט כל הנדבקים מבריאים ממנה כמו מכל שפעת. אז מה הפחד הגדול מקורונה? היתקע שבועיים בבידוד - אוי ווי!

אומר הגה"צ רבי גמליאל רבינוביץ שליט"א, שהרפואה לעצירת התפשטות הקורונה היא האחדות. שהרי מה הכוח של הקורונה? לבדוד! אם נעורר את כוח האחדות נפורר את נגע הבדידות.

בדומה חשבתני: מה הגורם לבדידות מספר אחת? לשון-הרע, שהרי על מי נגזר "בדד ישב". על מצורע. ומדוע? בגלל שדיבר לשון-הרע. אז המחוסם לבדידות, זה להימנע מלשון-הרע. וכפי שמצאנו בדורו של אחאב שיצאו למלחמה מצב יותר מסוכן מקורונה! - וחזרו כולם בריאים ושלמים, בזכות העובדה שהם נזהרו ממלשינות אחד על השני.

* * *

כאשר מדברים על חוסר אחדות, ועל לשון-הרע, נזכרים מיד במערכות בחירות. אלה מאופיינות כמעט תמיד בשטן מרקד.

אשריכם! אשריכם!

אשריכם! אשריכם! המזוני המזוני בני הישיבות הקי שקיבלו על עצמם שלא לעשן בימי הפורים, ומסרו את שמותיהם ובקשותיהם לתפילה המיוחדת.

בשעת כתיבת השורות - "אסרו הג" פורים תש"פ - אנו מרכזים את הנתונים הסופיים לקראת ההגדלה שהזוכה המאושר בה יצטרף בס"ד יחד עם אביו [ובמידת הצורך, עם מבוגר אחר] למסע-הקודש עם המנין המיוחד.

עקב מגפת הקורונה העולמית, אנו עומדים במעקב יומיומי אחר האפשרות להוציא את המסע לפועל כבר בבין הזמנים הקרוב - כמתוכנן. עמותת 'הליגה למלחמה בשחפת ובמחלות ריאה בישראל' - י"ם שכל המיזם בחסותה האדיבה, מנהלת ע"י רופאי ריאות מומחים, ובעזרתם נוכל לקבל את ההחלטה הנכונה, האחראית והמדויקת ביותר. אמנם, מאחר שחלק מן הבקשות לתפילה לא סובלות דיחוי [כגון להתקבל לישיבה טובה וכדו'] לפיכך - באם ניאליץ לזהות את המסע לבין הזמנים הבא, נקיים בס"ד בקרוב תפילה בארץ ישראל - ומלבד תפילה זו יוזכרו בעיתו ובזמנו כל השמות שוב במסע-הקודש!

בכל שאלה/בירור ניתן לפנות לדוא"ל: gmail.com@6550125